

Cuprins

<i>Argument</i>	7
-----------------------	---

1990

De ce mă îngrijorez	13
Cutia Pandorei	15
Iluziile au durat numai o lună	17
Ce se întâmplă cu noi?	26
Câteva explicații	30
Nevoia de calm	33
Nevroza libertății	37
A treia Yaltă	40
Pericolul adevărului unic	45
Victorie primejdioasă	47
Patria și Puterea	60
Delictul de opinie	62
Cine a mințit?	64
Europa, totuși	70
Lupta pentru trecut	72
Vă dați seama unde s-a ajuns?	76
O simplă necuviință?	79

1991

Occidentul și noi	85
O comparație inevitabilă	87
Trei tactici ale Puterii	90
Speranța mea... ..	91

Uităm repede	92
Războiul româno-român	93
Păcat și vină	95
Calul „mort”	96
Un mit.....	98
Măcar atât	101
Procesul terorii	104
Decolectivizarea sufletelor	108
Amănunte.....	111
O reglare de conturi.....	113
Amănunte.....	117
Epidemia „scenariilor”	119
Cum vom fi?	122
După doi ani	124

1992

Politica și morala	130
Fantoma lui Stalin	131
Un hibrid monstruos	135
Spuma și marea	137
Marea capcană	139
Amănunte.....	141
Solidaritate neconvenabilă	144
Frica de SRI	146
Hârtia de muște	149
Mândrie și rușine	151
Puțină logică	153
Junii corupți	155
Marx și Dumnezeu	156
O „femeie capricioasă”	158
Politică și politicianism	159
Iliescu e un pseudonim	162
Singura „reconciliere”	164
Invazia mahalalei.....	166
Falimentul „discreției”	168

Cotrocenizarea calomniei	170
„Patrioții” sfidează	173
Niște nedumeriri	176
Între resemnare și speranță	179

1993

Despre trâncăneală	183
Limitele urii	184
Cultura și politica	185
Frica de Securitate	187
Peștii-pilot	189
Amănunte... ..	191
O nouă formă de represiune.....	192
Vă iert cu anticipație	193
Răul care ne roade	199
Un păcat de neiertat	204
Leția „Câmpeanu”	208
D-l Gherman se miră	210
Domnule Paler	212
Restaurația psihologică	215
Politica și intelectualii	217
Amănunte... ..	218
Vacile sacre	220
Liberalizarea prostiei	222
Există minciuni patriotice?	224
După un botez politic	226
Se vrea o Yaltă românească?	229
Încă o condiție, doamnă!	231
Pe drumul Damascului.....	234
Obsesia Yaltei	236
După Strasbourg	238
Stiluri în șmecherie	240
După ce au tăcut fanfarele	242
După patru ani	245

Istoria ca târfă	252
Niște cassandre	253
Gândul slobod	255
Un coșmar	257
Restitutio in integrum	259
„Mici” nedumeriri	261
Homo sovieticus	262
Ce este postcomunismul?	265
Tertium non datur	266
O oglindă aburită	269
Ratarea libertății	275
Fals omagiu	276
Lecția lui Eugen Ionescu	278
Caragiale și noi	280
Amănunte	281
Nu mi-a venit să cred	284
Un edificiu-strigoii	286
Ciocolii vechi și noi	288
Exilul românesc văzut din țară	293
Amănunte	305
De la șosete la cuget	306
De ce refuz	308
Mituri false	310
Democrația bârfei	312
Răspunderea Opoziției	316
Banalizarea corupției	321
Fascinația vulgarității	323
Noi și Roma	328
Două balanțe?	331
Problema spiritualității	337
Colinde penibile	340

Elisabeta Rizea a pomenit de un act, scris de mână, provenit de la primăria din Nucșoara sau de la prefectura județului Argeș. Pe acest act, scrie negru pe alb că ea și toți cei care au participat la rezistența din munți împotriva comunismului, în cap cu frații Arnăuțoiu, ar fi fost, vă rog să rețineți, „fasciști“! Drept care puținii scăpați cu viață și urmașii celor căzuți au fost excluși de la restituirea pământului expropriat. Or, „fasciști“ e exact termenul utilizat cândva pentru stigmatizarea țăranilor și ofițerilor armatei regale române care au organizat în munți prima și cea mai lungă rezistență armată împotriva comunismului din întreg estul Europei.

Acest act odios nu este numai o scandaloasă nedreptate făcută bătrânei țărănci din Nucșoara. E o rușine națională, o sfidare și o ofensă care ne dezonoarează pe toți. Vasăzică, timp de decenii, a circulat în Occident o teorie despre „pasivitatea românească“. Timp de decenii, am fost comparați cu ungurii, cu polonezii, cu cehii, cu nemții și s-a spus, din vârful buzelor, că, spre deosebire de ei, n-am avut curajul să ne revoltăm împotriva ocupației sovietice. Timp de decenii, s-a zis că românii au o răbdare mioritică și îndură orice, plecând capul. Și nici azi nu se prea știe în Occident că, după război, nenumărați români au luat calea munților. Atunci când a izbucnit revoluția ungară, munții României erau presărați cu oseminte. Atunci când muncitorii polonezi s-au revoltat, noi aveam în urma noastră o revoltă armată măcelărită de Securitate. Și, în loc să facem cunoscute aceste dovezi despre curajul unora dintre noi, se tace. Mai rău, se minte. Teoria lui Alexandru Drăghici și Nicolski e acceptată și invocată, după revoluție, într-un act oficial, pentru ca urmașii celor ce au luptat în munți să nu-și primească înapoi pământurile confiscate.

Ce se întâmplă la Nușoara nu este doar problema unor oameni nedreptățiți. Câtă vreme parlamentul României nu va înțelege că acolo este batjocorită onoarea României, patriotismul parlamentului României este o vorbă goală.

Vara aceea a fost agitată. FDSN, alcătuit de durii retrași din FSN, după divorțul dintre Roman și Iliescu, își alesese, ca imn de partid, „Hora Unirii” și o cânta ca pe „Internaționala”. Ne dezbinam acum în acordurile „Horei Unirii”! Într-o conferință de presă, Ion Iliescu a declarat că nu Piața Tien-An-Men, unde cu trei ani în urmă tancurile fostului său coleg de studii moscovite striviseră visul de libertate al studenților din Beijing, este semnificativă pentru China. Apoi, la Constanța, președintele a sărit din mașină și a înfipt mâna în bregata unui ziarist care-l buiduse. La rândul său, liderul liberalilor, Radu Câmpeanu, ne-a lăsat cu gura căscată invitând pe regele Mihai să candideze la președinție; adică să abdice a doua oară, de data aceasta de bunăvoie și definitiv.

28 iulie 1992

Puțină logică

Am auzit zicându-se, în zilele când liberalii, încă, se încăpățâneau să nu înțeleagă de ce era, cel puțin, bizar să propui unui rege să coboare în pulberea luptei politice, că, astfel, regele Mihai ar fi revenit „pe ușa din dos”. Dacă era inocentă, afirmația era gratuită deoarece, cum s-a văzut, un rege legitim n-are de ce să vrea să

reintre pe ușa din dos a țării sale, dar ea mi-a stârmit un lung șir de întrebări.

Oare pe ce ușă a intrat regimul care a lichidat regatul României și a transformat România în „republică populară”? Pe ușa din față? Ce alegeri libere au dus spre acel moment? Ce referendum a decis opțiunea pentru republică? Și erau, oare, Gheorghiu-Dej și Groza, care s-au dus la rege să-i ceară să abdice, reprezentanți autentici ai poporului român, desemnați în mod liber la urne? Nu erau, oare, doar simple marionete, impuse, după un scrutin măsluit, de o putere străină? Și, la urma urmei, cine ar putea susține că regimul reprezentat de ei ar fi venit vreodată la cârmă fără tancurile rusești? În consecință, pe ce ușă a intrat dictatura deghizată în „republică”? Nici măcar pe ușa din dos, dacă e să respectăm logica. Din moment ce Stalin îi socotea pe emisarii săi niște slugi, și îi trata ca atare, n-a intrat oare regimul impus de el „pe ușa slugilor” în istoria românească?

Cei intrați, astfel, pe ușa slugilor au rămas în aceeași condiție de parveniți politici, de impostori, chiar și atunci când au început să-i maimuțărească pe regi. Republica însăși a fost la noi, ca formă de stat, o minciună. Ceea ce, oficial, se chema „republică” era, în realitate, o caricatură grotescă de despotism oriental, cu „majestăți” marxiste, ce tremurau de plăcere la gândul că se pot plimba cu caleștile reginei Angliei și adorau „republica imperială” a lui Bokassa.

Am auzit vorbindu-se uneori despre un referendum pe tema monarhiei. După părerea mea, nici asta n-are un temei logic. Adică cum? Emisarii lui Stalin intră pe ușa slugilor, cu pistolul în buzunar, în istoria României și după aceea România trebuie să facă un referendum

pentru a decide dacă Gheorghiu-Dej și Groza, cu tancurile sovietice în spatele lor, au procedat bine sau rău?

13 august 1992

Junii corupți

„Junii corupți” persiflați de Eminescu veneau de la Paris cu moda occidentală. „Junii corupți”, apăruiți după al doilea război mondial, au venit de la Moscova cu moda sovietică. Și unii, și alții au fost stricători de tradiții. Și unii, și alții s-au înstrăinat de spiritul românesc. Dar dacă „junii corupți” veniți de la Paris aduceau, în cosmopolitismul lor, ceva din modernitatea de care aveam nevoie, „junii corupți” veniți de la Moscova n-au adus cu ei decât un cosmopolitism ideologic, mai periculos, mai dizolvant decât cosmopolitismul obișnuit.

Departate de mine gândul că toți românii care au învățat la Moscova în anii '50 intră în categoria „junilor corupți”. După cum, firește, nu toți cei care, în secolul trecut, au învățat, pe malurile Senei, „la gât cravatei cum se leagă nodul” meritau mânia lui Eminescu. Prin „junii corupți” de la Moscova înțeleg exclusiv pe aceia care au ajuns să pună, conștient sau nu, atașamentul lor față de marxism-leninism deasupra identității lor de români. Din motive diverse, în care intrau orientarea oportunistă după bătaia vântului, uneori convingerile, alteori un lichelism profitor, ei au devenit purtători ai unei mentalități care făcea din România o colonie a unei utopii cu sediul central la Kremlin.

N-au fost singurii care au acționat în acest sens. Unii au făcut-o, culmea, sub flamura antirusismului, autentic

sau mimat. Exemplul cel mai elocvent e Ceaușescu. Mai stalinist decât Brejnev, în multe privințe, Ceaușescu a reprezentat stalinismul înveșmântat în costum național. Dar „junii corupți” au preferat să nu umble în travesti. Ei au rămas prosovietici, credincioși unui cosmopolitism ideologic „neîntinat” de naționalismul lui Ceaușescu. De altfel, de la o vreme, circulă insistent ideea că în culisele revoluției române a avut loc, de fapt, o reglare de conturi înăuntrul partidului comunist, încheiată cu o revanșă a generației cominterniste; revanșă încurcată de mulțimile din stradă.

Dacă „junii corupți” sau, mai exact, foștii „juni corupți” au fost sau nu manevrați de KGB n-avem cum să știm deocamdată. Dar ceva se vede cu ochiul liber. Și din ce în ce mai bine. Recent, unul dintre ei a pretins, la televizor, că perioada de după Yalta „a scos țara din mlaștina guvernărilor anterioare”! În ce minte normală, de român normal, se poate cuibări o astfel de aberație, că Stalin a făcut un bine României punându-i cizma pe grumaz, deoarece a „ajutat-o” să iasă din „mlaștina” libertății?

1 septembrie 1992

Marx și Dumnezeu

Probabil, Marx și Dumnezeu nu pot fi iubiți în același timp, dar, cum suntem o țară creștină, iar ateismul a încetat să mai fie doctrină oficială, președintele nostru liber-cugetător se va fi gândit că trebuie să se închine pentru a menaja susceptibilitățile credincioșilor. După ezitări despre care nu știm nimic, d-l Iliescu a conchis,

se pare, că semnul crucii e o corvoadă necesară, un preț ce trebuie plătit pentru putere. În definitiv, de ce nu și-ar face cruci mari în public, închinându-se lui Marx pe ascuns?

Bineînțeles, a crede nu e o obligație. Și nu i se poate reproșa nimănui că nu izbuteste să trăiască decât într-o lume în care absența lui Dumnezeu face posibile orice degradare și orice deznădejde. Ceea ce îi reproșez, deci, d-lui Iliescu nu este faptul că e liber-cugetător – acesta e dreptul său –, ci că, necrezând, își face cruce, mimează evlavia, sărută icoane, cabotinizează credința. Ce demonstrează asta? Că nu se dă înapoi, în caz că rațiunile puterii o cer, să transforme pietatea în farsă, în caricatură, ceea ce într-o țară creștină (totuși!), unde valorile fără de care nu putem trăi sunt socotite sfinte, constituie o sfidare. Și nu numai atât. În fond, de ce nu ne-am spune că la fel de strâmb jură d-l Iliescu pe ideea democrației sau a economiei de piață? De ce nu ne-am teme că interesul și respectul său pentru un stat de drept, de care avem atâta nevoie, valorează exact cât crucile pe care și le face la parastase oficiale?

La înființare, FSN se considerase un partid fără trecut, fără bagaje. Deși parazitase, practic, structurile statului comunist, nu socotise că avea motive pentru procese de conștiință. Acum, asistam la a doua spălare a mâinilor, la a doua pierdere deliberată a bagajelor. FDSN juca, în campania electorală pentru alegerile legislative de la sfârșitul lui septembrie, comedia unui partid nou, fără trecut. Deci, inocent. În el se regrupaseră cei mai conservatori, cei mai rigizi, cei mai oportuniști tropăitori, din parlament, ai Frontului, care avuseseră o pondere importantă în păcatele comise de